

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 10/02/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 32

Người học Phật không vướng bận trong thuận hoặc nghịch cảnh thì đạo nghiệp sẽ thành tựu. Nếu có thể tuân thủ chuẩn mực của Phật Bồ Tát Thánh Hiền, tích cực tu phước huệ thì mọi sự sẽ tốt đẹp. Nếu lật ngược mọi quy tắc thì lòng người bất an. Trong hành trình cuộc đời, luôn phải xét mình đang hộ trì hay đang chướng ngại chánh pháp.

Hòa Thượng nói: ***“Đôi với tất cả người, sự vật, sự việc, trong thuận cảnh hay nghịch cảnh đều không nên vướng bận thì đạo nghiệp tự nhiên sẽ thành tựu, chướng duyên có thể được tiêu trừ.***

“Không luận là thân bằng quyến thuộc ở thế gian hay pháp quyến xuất thế gian thì cũng đều có bệnh. Năm xưa Đề Bà Đạt Đa ở thế gian là anh em cùng cha khác mẹ, xuất gia là quan hệ Thầy trò với Phật. Thế nhưng Đề Bà Đạt Đa nơi nơi chốn chốn đều chướng ngại Thích Ca Mâu Ni Phật. Chúng ta nhận rõ chân tướng sự thật này thì tâm của chúng ta chỉ an trụ nơi đạo nghiệp.”

Hòa Thượng dạy rất sâu sắc rằng các mối nhân duyên với thân bằng quyến thuộc hay pháp quyến đều là chướng ngại đạo nghiệp của chính mình. Cho nên Hòa Thượng khuyên chúng ta đặt tâm an trụ nơi đạo nghiệp.

Ngài tiếp lời: ***“Thích Ca Mâu Ni Phật thị hiện tám tướng thành đạo giảng Kinh nói pháp cũng giống như diễn một màn kịch có mặt trái, mặt phải là để giáo hóa chúng sanh. Ví dụ A Nan thỉnh Phật giảng Kinh nói pháp chính là làm ra tấm gương. Đề Bà Đạt Đa nơi nơi chốn chốn đều phá hoại Phật pháp cũng là đại nguyên thị hiện, từ nơi phản diện mà nhắc nhở chúng sanh rằng việc này chắc chắn chúng sanh sẽ gặp hoặc là thuận cảnh hoặc nghịch cảnh.”***

Sự thị hiện cho thấy có A Nan cần cầu, hộ trì Phật pháp thì cũng có Đề Bà Đạt Đa luôn chướng ngại Phật pháp. Từ điểm này chúng ta có thể suy rộng ra ở nhiều hoàn cảnh khác nhau. Chúng ta đừng nghĩ rằng việc gì ở thế gian cũng dễ dàng đi đến thành tựu. Mọi việc chúng ta thấy chu đáo mọi bề nhưng rồi sẽ có Đề Bà Đạt Đa đến để chướng ngại.

Vậy chúng ta học thì phải biết quán chiếu xem mình là A Nan hay Đề Bà Đạt Đa. Hòa Thượng đưa ra hai nhân vật với A Nan chúng ta xem là chánh diện và Đề Bà Đạt

Đa xem là phản diện. Trong cuộc sống hằng ngày chúng ta đang là chánh diện hay phản diện. Trong vô tình chúng ta đang ở mặt phản diện mà không biết.

Nếu nghĩ rằng chúng ta đang ở mặt chánh diện thì không có đâu! Vì sao vậy? Vì tập khí phiền não sâu dày luôn trực chờ dấy khởi để khiến chúng ta cũng háo danh háo vọng, “*tự tư tự lợi*”, thỏa mãn “*năm dục sáu trần*”, “*tham sân si mạn*”. Chỉ cần một giọt nước là tràn ly. Khi nước tràn thì không bao giờ tràn một giọt mà tràn đi rất nhiều giọt nước.

Do vậy, Hòa Thượng mới chỉ dạy rằng một khi đã hiểu rõ chân tướng này rồi thì tâm của chúng ta chỉ an trú nơi đạo nghiệp. Đối với người, đối với việc hay đối với vật cho dù là thuận cảnh hay nghịch cảnh cũng không hề bận tâm thì đạo nghiệp tự nhiên sẽ thành tựu. Chúng ta thấy các bậc tổ sư đại đức ra ngoài một thời gian thì luôn rút về nơi thâm sơn cùng cốc để ẩn tu, an trú nơi đạo nghiệp chính là vì các Ngài thấy nhân duyên thời tiết chưa đến, không thể thay đổi được cục diện.

Hòa Thượng nói: “***Tất cả pháp đều không rời khỏi nhân duyên, Phật pháp cũng đều là như vậy. Đợi đến khi nhân duyên của chúng sanh chín muồi sẽ cảm ứng được chư Phật Bồ Tát đến để thị hiện nói pháp và giúp đỡ chúng sanh***”. Chính vì lý do này nên chúng ta không cần cưỡng cầu, đủ duyên thì Phật Bồ Tát sẽ đến, chưa đủ thì các Ngài không đến mà cũng không có long thiên hộ pháp hỗ trợ.

Hòa Thượng dạy: “***Người xưa đối nhân xử thế tiếp vật đều có chừng mực, có quy củ nhất định. Cho nên Khổng Lão Phu Tử nói: “Tuy Bách Thế Khả Tri Giả” - cho dù trải qua trăm đời đều biết rõ chuẩn mực để làm theo. Có những thời đại, có những quốc vương duy trì được 800 năm là vì tuân thủ theo lễ đó, theo chuẩn mực đó***”.

Hòa Thượng rất trí tuệ nên không dùng Phật pháp mà dùng lời nói của Khổng Lão Phu Tử để đưa ra tiêu chuẩn khuyên dạy chúng ta. Vì sao vậy? Vì Phật pháp quá cô đọng sâu sắc, chúng ta không có cách nào thể hội được. Do đó, thông qua lời dạy của người xưa hay chuẩn mực Thánh Hiền, chúng ta mới hiểu được Phật pháp. Chúng ta không tự mình quay về được năm táng đức mà Hòa Thượng dạy là “*Chân thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Chánh giác, Từ bi*”, tuy nhiên, nhờ lời dạy của Thánh Hiền chúng ta mới hiểu rõ hơn.

Khổng Lão Phu Tử dạy rằng “*Bách Thế Khả Tri*” – nghĩa là cho dù trải qua 100 đời, ngàn đời, người xưa đều biết chuẩn mực để đối nhân xử thế tiếp vật, để khởi tâm động niệm. Họ đều tuân thủ theo quy củ phép tắc: Cha ra Cha, con ra con, Thầy ra Thầy, trò ra trò, không mập mờ.

Nghe được lời dạy này, chúng ta quán chiếu xem trong cuộc sống chúng ta có quy củ, có chuẩn mực như người xưa không? Rõ ràng, chúng ta đã để sự rề rà, chênh mảng trở thành tập khí nên phá hết mọi phép tắc. Từ khi chúng ta có lớp học trên zoom cho

đến hôm nay, lúc nào chúng tôi dù có phải đi công tác ở đâu, cũng luôn tuân thủ tuyệt đối việc mở zoom vào lớp học đúng 4 giờ sáng, tức là trước giờ vào lớp 50 phút. Những việc liên quan đến số đông thì luôn hết sức thận trọng.

Hòa Thượng nói: **“Người hiện đại lật ngược hết mọi quy tắc, cho nên lòng người đại loạn, không có cảm giác an toàn. Chúng ta đang sống ở thế giới đầy thiên tai dịch bệnh nên muốn có được bình an hạnh phúc thì phải toàn tâm toàn lực tu phước, tu huệ, rộng tu bố thí. Như vậy thì mới có sự bảo đảm chắc chắn.”**

Thế giới Ta Bà đầy thiên tai dịch bệnh trong khi cõi Phật, cõi trời đều không như vậy. Ở Ta Bà, nơi này thì núi lửa phun trào, nơi khác thì sóng thần. Chúng sinh cõi Ta Bà không thể đón một mùa xuân vĩnh viễn mãn hạnh phúc. Chiều qua, 30 Tết, chúng tôi đi một vòng mà thấy nhiều người phải khóc vì ế ẩm, rất nhiều đào, mai, quất khuôn được lên xe ô tô để trở về vườn.

Chúng ta đang ở đây chuẩn bị đón xuân thế nhưng ở nơi khác núi lửa đang phun trào tới 80 mét khiến bao nhiêu chúng sanh phải chịu sự khổ đau này. Trong bối cảnh đó, người học Phật muốn khởi tâm từ bi thì cần đồng cảm với chúng sanh như Bồ Tát Quan Thế Âm - nghe bằng tánh nghe để cảm nhận âm thanh đau khổ của chúng sanh.

Tiếp theo, chúng ta lại cùng quán sát xem núi lửa phun trào có liên quan đến chúng ta không? Có đấy! Từ trường của tâm bao chao sóc nổi được phóng ra cộng dồn với từ trường nơi khác làm cho núi lửa phun trào. Bài học đầu tiên trong *“Chuyên đề 1200 Đề tài của Hòa Thượng”* cho biết một ý niệm ác hay thiện khởi lên đều châu biến pháp giới. Con người sống *“tự tư tự lợi”*, sẽ kết thành thiên tai nhân họa.

Do đó, Hòa Thượng dạy chúng ta muốn được bình an thì phải toàn tâm toàn lực mà tu phước tu huệ, rộng tu bố thí thì mới chân thật bảo đảm cho chính mình. Việc chúng ta có thể tuân thủ mọi quy củ, phép tắc chính là tu phước. Tất cả đều do mình định đặt. Chúng tôi làm việc tất bật nhưng giờ nào việc đó, rất rõ ràng, tường tận. Mọi thứ đều trôi chảy theo trật tự không sai. Chỉ cần có tâm, chúng ta sẽ có khả năng quan sát và mọi việc sẽ trình diễn trước mắt để chúng ta làm được tốt nhất.

Việc tu phước rất quan trọng vì con người sống nhờ phước. Khi dịch bệnh lan tràn, phước báu khiến chúng ta hưởng ân đức rất lớn của quốc gia là chữa bệnh không mất tiền và chúng ta vượt qua được dịch bệnh một lần, hai lần trong khi có người mãi mãi ra đi. Cho nên Hòa Thượng nói cố gắng mà tu phước, tu bố thí, thì mới bảo đảm bình an hạnh phúc.

Tuy nhiên, con người ngày nay lật ngược tất cả phép tắc quy củ nên lòng người luôn bất an. Vậy phải làm sao để được an? Chỉ cần chúng ta nhớ lại lời của Không Lão Phu Tử được Hòa Thượng trích dẫn: *“Bách Thế Khả Tri”*, có thể trăm đời, ngàn đời, vạn đời đều tuân thủ quy tắc chuẩn mực thì nhất định mọi sự sẽ tốt đẹp. Hòa Thượng cũng chỉ dạy cả đời Thích Ca Mâu Ni Phật diễn một vở kịch có phản diện và chính diện.

Chính diện là A Nan, cần cầu thỉnh Phật nói pháp và phản diện là Đề Bà Đạt Đa, nơi phá hoại Phật pháp.

Ý Hòa Thượng muốn nói rằng chúng ta là A Nan đang tuân thủ mọi giáo huấn của Phật Bồ Tát Thánh Hiền hay chúng ta là Đề Bà Đạt Đa nơi nơi đều đang chướng ngại giáo huấn của của Phật Bồ Tát Thánh Hiền. Chúng đang sống trong thời kỳ Mạt pháp mà thời kỳ này Hòa Thượng khẳng định là “*tà sư nói pháp nhiều như cát sông Hằng*”. Tà sư không phải chỉ một vị Thầy nào đó mà ý nói bất kỳ thứ gì đang làm chúng ta hiểu sai đi sự thật thì chính là tà sư, chính là đang chướng ngại giáo huấn của Phật Bồ Tát Thánh Hiền.

Tuy nhiên, vì sự hiểu kỳ, không biết phân biệt chánh tà mà con người bị hiểu kỳ hại. Cứ thấy cái gì đó hay thì liền bắt chước, từ đó thay đổi cách thấy cách làm của mình nên dẫn đến sai lầm. Sai ít còn sửa được, sai lầm quá nhiều thì không thể sửa đổi được. Cho nên phải hết sức cẩn trọng! Muốn thành Phật Bồ Tát Thánh Hiền thì chỉ cần làm theo những gì Phật Bồ Tát Thánh Hiền đã dạy và đã làm, chứ không làm theo tập khí xấu ác của mình. Nếu làm theo tập khí của mình thì vĩnh viễn không thành tựu.

Thời kỳ Mạt pháp, người học Phật chúng ta nếu không được ngày ngày nhắc nhở thì chắc chắn sẽ lầm đường lạc lối như Ngài Lý Bình Nam nói: “*Một bát chứa 99% là sữa đề hồ chỉ cần nhỏ vào đó 1% độc dược thì 99% sữa đề hồ cũng sẽ thành độc dược.*” Cũng vậy Phật pháp phải thuần là Phật pháp, chỉ cần xen tạp vào một chút phi pháp hay tà pháp thì sẽ không lợi chính mình mà còn tổn hại chúng sanh.

Bài học hôm trước, Hòa Thượng nhắc chúng ta gắn kết với chúng sanh trong bốn nhân duyên “*báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ*”. Nếu không biết chuyển hóa các mối nhân duyên này thì đều trở thành oan gia trái chủ. Nếu họ đến “*báo ân*” mà chúng ta không khéo giáo dục, không khéo nuôi dưỡng, không khéo đối đãi thì họ sẽ trở thành “*báo oán*” chúng ta. Nếu là “*báo oán*” mà chúng ta không biết cách dụng tâm của Phật Bồ Tát Thánh Hiền thì oán chồng thêm oán.

Trong bốn mối nhân duyên này, nếu chúng ta chỉ sợ việc “*đòi nợ và báo oán*” còn không sợ “*báo ân và trả nợ*” là sai rồi. Chỉ cần không khéo thì tất cả đều trở thành oan gia trái chủ. Hòa Thượng khẳng định đây là lý do khiến chúng ta đời đời kiếp kiếp học Phật mà không thành tựu.

Có đứa trẻ sinh ra rất ngoan hiền, chỉ muốn ăn chay nhưng Bồ Mẹ bằng mọi cách bắt con ăn thịt và từ nhỏ đứa bé không được dạy yêu thương, bao dung, tha thứ mà chỉ dạy đấu tranh nên cho dù đứa bé đến để “*báo ân*” thì ân cũng trở thành oán. Đứa bé không thể trở thành con người với thiện căn bé có sẵn mang theo đến trần gian này vì chính chúng ta đã dạy bé.

Hòa Thượng sách tấn chúng ta cho dù mối quan hệ của chúng ta với chúng sanh ở đâu trong bốn nhân duyên này thì chúng ta đều giúp họ học Phật, niệm Phật. Làm được

như thế thì mọi ân oán tình thù đều có thể chuyển thành pháp duyên và thân bằng quyến thuộc trong cuộc đời này cũng đều có thể chuyển thành pháp quyến. Như vậy tu hành mới có thành tựu.

Nếu không thể chuyển hóa được thì chính bốn mối nhân duyên này sẽ cản trở sự thành tựu của chúng ta. Việc chuyển hóa thật ra không dễ dàng vì tất cả chúng sanh đều luôn dùng cảm tình để làm việc - “*cảm tình dụng sự*”. Chúng ta hành xử với người bình thường thì tuân thủ theo trật tự nhưng khi với người thân hay con cái của mình thì sự đối đãi tự nhiên không còn có trật tự, phép tắc, quy củ.

Chúng ta không thể che dấu được cuộc sống của mình. Cho dù là ứng xử nhỏ nhất trong đời nhân xử thế tiếp vật đều được ghi lại trong hành trình cuộc đời. Bất kỳ ai muốn nhìn thì chỉ cần phóng to hoặc thu nhỏ là thấy tổng thể hoặc chi tiết hành trình đó. Trên hành trình đó, có bao nhiêu đoạn cua, bao nhiêu đoạn đường tắt, các điểm đi và điểm đến đều thấy hết.

Cũng vậy, trên hành trình cuộc đời của chúng ta có những lúc rõ nét, tưởng chừng làm được nhiều việc, lúc lại nhiều những việc sai sót. Hôm 28 tết, một người đã kết thành án sau 20 năm bỏ trốn tưởng rằng mọi việc đã chìm vào quên lãng nhưng khi vừa hạ cánh xuống sân bay Đà Nẵng thì liền bị bắt. Tội không nặng lắm nhưng đã thành án rồi thì án trạng đó đã lưu lại trong tử hồ sơ.

Do vậy, hồ sơ hành trình cuộc đời của chúng ta sẽ lưu lại tất cả việc làm và mọi khởi tâm động niệm của chúng ta, cho nên Hòa Thượng nói đừng tưởng người ta không biết, muốn người ta không biết thì đừng làm. Bảy mươi năm Hòa Thượng giáo hóa chúng sanh, chúng ta chỉ cần zoom nhỏ lại thì sẽ biết lúc từ lúc 30 tuổi đến 90 tuổi, Ngài từng nói gì làm gì hay cả cuộc đời Ngài đã đưa ra cương lĩnh sống và tu hành như thế nào.

Vậy thì chúng ta muốn chúng sanh tâm phục, khẩu phục thì hết sức cẩn trọng. Chúng ta xét xem có phải mình đang tự cho phép mình xóa án trạng của mình, giống anh chàng bị truy nã 20 năm kia, tưởng tội lỗi của mình không còn ai nhớ nhưng vừa xuống sân bay thì đã bị bắt./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!